

זכרי הפריצה שלי מאבא

אני אומנם צעיר, כבן 28 סק הכל - מה כבר ראיתי בחיי... ובכל זאת -
ראיתי מספיק.

ראיתי חיילים צעירים שלא זוכים להרים לחייק בסיום המלחמה
ולחצקות על מעיל המילואים שקיבלו בנחשונים, שלא זכו לפתוח את
תיבת הצואר ולללות שהם מעופרי מלחמה ולענוז את סיכות המלחמה
ולתלטאות אל מול ההורים, חיילים שלא זכו להקים בית ומשפחה
אתפארת בישראל.
אלו הם השילובים שלי.

את המוות אני מכיר מקרוב, ולו רק בשלל שחבירי הטובים הלכו, חלקם
באימונים חלקם במבצעים המיוחדים וחלקם במלחמה - אלא כי אני
עצמי עמתי מול המוות מספר פעמים. אני יכול לספר לכם היום על
מבצעים עוצרי נשימה - על ניסויים מיוחדים, על אלפי טונות של חומרי
נפץ שעולים לאוויר ומשאירים פטריות עשן למן המרחקים ולחצי יממה
ואף יותר - על היום בו חיבבאללה הצליק עלי זרקור באמצע החשכה -
כשהיה לי ברור שהוא מכוון רק אותי מכולם, ושחברי האור - משיע
האור הלכו בקצה המנהרה כשאני כבר לא בין החיים. לצידי היה בחור
צעיר מנהריה, שורץ, שהיה מן המצחיקים שבחבורה כולל אהבו אותו.
מכיוון שהייתי הסצירניק היחידי בצוות - ולא עשה גם היחידי שלא קיבל
משכורת של קצינים ונעצים אלא של חייל זוט - שורץ היה נוהג
להזכיר לכל הצוות כל פעם שהיינו הולכים לאכול במסעדות יוקרה -
סירין לא משלם. הצוות משלם עליו. כי המשכורת הייתה אז 700 ש"ח
לחודש אלחומים דרש א+. באותו לילה כשחיבבאללה מסמן אותי בחשכה
- וזווקא אותי - ראיתי את שורץ כמה מטרים ממני בחשכה - קולט
שעומדים לירות עליו או לשפרט - והחל בפאניקה היסטורית לנסות

ואלילות במעלה היריבה התלולה אל שנה היה בלתי אפשרי. המצוקים
היו כמו ניצבים לקרקע כ 50 מ' עלות ומי שירד אותם - לא יכל לעלות.
ובכל זאת אני רואה את שורץ מטרז את האדמה בצ'יפופניו תוק שהוא
שוכה על הקרקע ומנסה לעשות משהו בלתי הסיוני. בעוזי מואר באור
החיבהאלה - היה לי ברור שאין לי סיכוי להשיג. לווח הימי של הנשק
שלי בווצאי לא עולה על לווח הצליפה או המרעמה או הטיל שלהם. היה
לי ברור שאני מת האור לפתע כבה - כאילו שסימנו לנו שהם יכולים -
אך אינם רוצים להיכנס למלחמה - ראו מלחמת לבנון השניה - פלסו
בשלושה חיילים וקיבלו מלחמה אבל לי זה לא שנה כלום. נכנסתי
להלם.

חלקם לא חוו הלם אך אני אספר לכם איך זה מרגיש. למעשה - אתה
מרגיש כמו בחופשה בהוואי. הכל נהיה פסטורלי! לא משה לך כלום. מה
אומרים מה עושים... התיישבתי על הריצפה - הנחתי את הנשק איפה
שהוא בצד - וככה הרעשתי ממש טוב למשך כשעה וחצי בהם הייתי
משתק וקפוא לאותה נקודה ללא יכולת לזוז תוק שאני ממלא "אני
חייב לצאת מכאן. מה אני עושה שהי מחרי אני אלק לקצין הנה והנה
ואליז לו שאני מוותר על התענוג."

את שורץ פלשתי רק בבוקר כשאר ראשון עלה - הייתה שתיקה רועמת
מאז לא ציברנו על אותו ליזה נוראי. אל שהיו עוז הרבה מקרים -
בהם כיוונו אלינו טיל RPG והטיל עבר 2 מטר ממני ופלס כמה מטרים
מאחורי... לא היה חסר הרבה כדי שאהיה קבור והשבעה תהיה עלי. לא
אזכיר את צוק איתן ואת הנופלים - לא אזכיר את המבצעים
המיוחדים כי הם רבים - אבל את המוות אני מכיר מקרוב ומכיר
מצויין. הדבר הכי קשה הוא לראות את אחת הסיירות הטובות ביותר
בצבא - באים פצוצים מעלה והשאלה הראשונה שלהם אלי זה "איפה
החברים שלי? עזוב אותי אני אסתדר."

איפה חברים שלי? בשאניקה שמאפיינת את סיירת מטכ"ל. ואני עונה
להם "הם יהיו בסדר. אני איתך אתה מצמט תן לי לטפל בק" והם
בזוחלים אותי ומנסים לקום להסתער אל עבר האופק - אל עבר עזה
בעוצם מצממם ובקושי מסוללים לכוך שם הבנתי לראשונה שמה שחשב
לבן אצם שנשע בקרב - זה החברים שלו. הוא חושב עליהם. לא על
עצמו.

זה הסיפור שלי על ההתמודדות שלי עם המוות. אני מכיר אותו מצוין.
ופעמים רבות שפגשתי בו - ניצחתי אותו.

הפעם - הוא ניצח. אינני רוצה להרחיב על המחלה או על פועלו של
אבא - אלא להמשיך את דרכו ולזכור אותו ברשעיו הטובים והיפים.
את חיי אני חב לו. לא רק בשלל שהוא שיצל אותי - אלא בשלל שאם לא
הוא - לא הייתי מצליח בשום דבר ששיתי. אבא היה טאה בשירותי
הצבאי. ושבטיל 16 כבר יצעתי לטוס ב F16 ואני חושב שהוא יהיה עוז
יותר טאה כשאמשיך את דרכי ואת דרכו בהצלחה רבה כפי שהוא רצה
וייחל.

ראיתי בחיי סיפורים - מכל הסוגים - אלו שסיפרתי לכם עליהם - ואלו
שלא סיפרתי... אך סיפור כמו אבא שלי - לא ראיתי.

אבא - אני מצדיע לך - וחוצר על אותן מילים אחרונות שאמרתי לך
בבית החולים :

(להצדיע)

כ"י אבא.

כ"י חבר.